

Arrest

nr. 177 581 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 14 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker op 27 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 mei 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden.

1.2. Op 27 maart 2012 leggen de verzoeker en zijn partner D.K.A., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dendermonde een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 27 maart 2012 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg. Op 21 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 106 683 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 5 april 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg. Op 16 oktober 2013 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Met een eerste schrijven van 9 december 2014 wordt de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 9 december 2014 wordt de verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. De verzoeker neemt hiervan kennis op 12 december 2014.

De verzoeker legt de volgende documenten voor: verklaring van lidmaatschap ziekenfonds, attest: deelname aan de VDAB – trajectbegeleiding, verklaring lidmaatschap ACV, deelcertificaat van de module NT2 – *breakthrough* 4, deelcertificaat van de module NT2 – *breakthrough* 1, deelcertificaat van de module NT2 – *breakthrough* 3, document huurwaarborg, arbeidsovereenkomst S. bvba, attest van inburgering, verzekeringsattest Allianz, loonbrieven, loopbaangegevens, C4-*certificat de chomage – certificat de travail*, arbeidsovereenkomst O. bvba, getuigenverklaringen en een huurovereenkomst.

1.5.1. Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 165 555 van 12 april 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.5.2. Op 14 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 27 juni 2016 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: (...)

Reden van de beslissing:

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1 4° VW het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° gelijkwaardig aan het huwelijk of 2° verklaring wettelijke samenwoont, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende met de Belgische D. K. A. (...) op basis van een aanvraag tot verblijf op 16.10.2013. Uit het relatieverslag van 8.10.2014 bleek echter dat betrokkene en de referentiepersoon geen relatie (meer) hadden. Sinds 31.10.2014 zijn betrokkene en de referentiepersoon dan ook niet meer gezamenlijk op hetzelfde adres ingeschreven (zie gegevens beschikbaar via het rijksregister).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1 ° VW) , betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW), en toont niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW)

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een voormalig familielid vaneen burger van de Unie. Op datum van 09.12.2014 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, de instructie werd dezelfde dag betekend waarna de volgende documenten werden voorgelegd:

- Verklaring van inschrijving Christelijke Mutualiteit dd 18.12.2014 + verzekeringsattest Allianz dd. 20.10.2014. Dit document bewijst dat betrokkene in regel is met zijn ziektekostenverzekering maar duidt niet op een uitzonderlijke integratie, het is in het persoonlijk belang van betrokkene op de nodige bijstand te kunnen rekenen in geval van eventuele toekomstige gezondheidsproblemen.

- Kopie Arbeidsovereenkomst 28.09.2012 bij S. (...) BVBA, attest deelname aan de VDAB trajectbegeleiding dd 05.01.2015 + vermelding dat betrokkene via de begeleiding een job vond bij de firma O. (...) waar hij sedert februari 2014 tewerkgesteld is, arbeidsovereenkomst O. (...) dd. 08.09.2014 - 07.03.2015 , Loonbrieven dd 10. 2014 / 11.2014 O. (...), loonbrieven S. (...) BVBA dd 09.2012 10.2012, 11.2012 , loonfiche Securex dd. 09,2012 arbeidsattest ONEM, RVA. 2014. Uit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwilgig is en werkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (42 jaar) van betrokkene zou verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens, in art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, staat geen vermelding dat economisch actief zijn een uitzonderingsvoorwaarde betreft om het verblijfsrecht te behouden, het betreft een cumulatieve voorwaarde die gesteld wordt wanneer aan de uitzonderingsvoorwaarden voldaan werd. Bewijzen economisch actief te zijn op de arbeidsmarkt is in deze pertinent voor zover betrokkene ouder is van een EU- kind, indien de wettelijke samenwoning met zijn ex-partner langer dan 3 jaar zou hebben geduurd, etc.

- Verklaring van lidmaatschap bij het ACV dd. 18.12.2014; dit document toont aan dat betrokkene gesyndicaliseerd is maar biedt verder weinig waarde om de integratie in België aan te tonen.

- Attesten Vlaamse Gemeenschap Nederlands Tweede taal Richtgraad 1 Breakthrough 1-3. Attest van Inburgering Vlaamse Overheid dd. 26.03.2013. Aan de hand van deze documenten kan worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om de taal te leren en zich in te burgeren. Op zich zijn dit uiteraard epositieve elementen, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze elementen als blijken van uitzonderlijke integratie getuigen, eerder van een gebruikelijk parcours. Ook wel omdat het leren van het Nederlands deel uitmaakt van de verplichte inburgering van een niet-EU burger in Vlaanderen.

- Attest huurwaarborg en huurovereenkomst tussen BVBA I. (...) en betrokkene betreffende onroerend goed (...). Dit document toont aan dat betrokkene een huurovereenkomst heeft, maar biedt weinig informatie over de integratie in België; het bezitten van een huurcontract getuigt van een gebruikelijke parcours dat gevolgd werd en niet van een uitzonderlijke mate van integratie. Het is in het persoonlijk belang van betrokkene om een huurovereenkomst af te sluiten en dit niet te doen op basis van bvb. een louter mondelinge overeenkomst.

- Verschillende verklaringen van Belgische onderdanen betreffende de integratie van betrokkene. De getuigenissen van derden betreffende de integratie van betrokkene dienen beschouwd te worden als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, gaat er geen bewijskracht van uit.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De leeftijd (42j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene

verbleef immers tot zijn 31e levensjaar in zijn land van herkomst en verbleef tot op heden minder dan 4 jaar in België op legale wijze. Het spreekt voor zich dat betrokkene geen rechten kan putten uit perioden van voorafgaand illegaal verblijf. Gezien de leeftijd waarop betrokkene zijn land van oorsprong verliet, mag worden aangenomen dat hij de taal nog voldoende beheerste, alsook voldoende vertrouwd is met de gebruiken, om er terug te integreren. Wat betreft betrokkenes gezinssituatie werd reeds uitvoering toegelicht dat deze helemaal is veranderd en een verder verblijf dus niet kan verantwoorden. Wat betreft de socio-economische situatie van betrokkene blijkt uit taal-, inburgeringscursussen, ACV attest ed, alsook uit de tewerkstelling dat betrokkene inderdaad intussen een nieuw leven heeft uitgebouwd in België. Dit wordt echter niet als voldoende beschouwd om enkel omwille van die reden het verblijfsrecht verder te zetten. De contacten, talenkennis en werkervaring die betrokkene heeft verworven tijdens het verblijf in België, hoeven een terugkeer zeker niet in de weg te staan, wel integendeel, deze zouden wel eens extra troeven kunnen zijn die betrokkene kan uitspelen bij terugkeer naar eigen land. Qua medische toestand werden geen documenten voorgelegd, waardoor er kan worden aangenomen dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan.

Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° VW : legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en van het beginsel "audi alteram partem".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerst onderdeel

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 42quater van de wet van 15.12.1980. Dit artikel geldt zowel voor de familieleden van Belgen als voor de familieleden van Europese burgers. Als gevolg daarvan moet dit artikel op dezelfde manier voor beide categorieën van personen geïnterpreteerd worden (EHJ, Dzodzi, 18.10.1990, C-297/88).

Als gevolg daarvan gelden dezelfde procedurele waarborgen voor beide categorieën, waarvan het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie.

Het EHJ oordeelde in het arrest M. t. Ierland van 22.11.2012 (C-277/11) dat:

"87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Jurispr. blz. I-13427, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging".

De beslissing van 12.10.2015 werd door het arrest 165.555 van 12.4.2016 nietig verklaard.

Indien tegenpartij na de nietigverklaring een tweede beslissing wilde nemen die een einde zou stellen aan het verblijf van verzoeker diende ze zich eerst te verzekeren dat ze goed geïnformeerd was.

Ze had dan moeten vaststellen dat de laatste informatie betreffende de integratie van verzoeker waarover ze beschikte van einde 2014, hetzij anderhalf jaar geleden, dateert.

Indien ze de vraag aan verzoeker gesteld had, zou ze hebben kunnen vaststellen dat verzoeker sindsdien continu gewerkt heeft, zoals blijkt uit zijn individuele rekening voor het jaar 2015 (stuk 2) en uit zijn loonfiches voor de periode gaande van januari 2016 tot en met juni 2016 (stuk 3).

Het EHV oordeelde in het arrest M.G. t. Nederland van 10.9.2013 (C-383/13) dat:

“38 Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80) ».

In huidig geval had een andere beslissing genomen kunnen worden indien verzoeker gehoord was geweest. Het werk, en dus de economische situatie, is immers één van de criteria vermeld in artikel 42quater, §1, 3de lid van de wet. Doorheen artikelen 40 en volgende van de wet blijkt zelfs dat dit element van wezenlijk belang is voor huidige en voormalige familieleden van burgers van de Unie.

Tweede onderdeel

In subsidiaire orde, indien uw Raad oordeelt dat dit rechtsbeginsel niet van toepassing in dit geschil is, roept verzoeker de schending van het rechtsbeginsel audi alteram partem in.

Dit rechtsbeginsel houdt voor tegenpartij dezelfde verplichtingen in als het algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en zijn schending leidt ook, aangezien de formulering van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet, tot de onwettelijkheid van de bestreden beslissing.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Hoorrecht,*
- Audi alteram partem.*

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds eind 2014 – nadat aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd meegedeeld dat er geen gezamenlijke vestiging meer was – uitgenodigd was om bijkomende documenten over te maken. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden niet over de mogelijkheid te hebben beschikt om naar aanleiding van deze uitnodiging alle nuttige elementen aan te voeren.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: “Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”)

Indien er zich nieuwe elementen zouden hebben voorgedaan, dan is het enkel verzoekende partij zelf te verwijten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hier niet van in kennis werd gesteld. Dit gebrek aan zorgvuldigheid kan enkel aan verzoekende partij zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die redelijkerwijs kon vaststellen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt middels voornoemde uitnodiging.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Gezien de tussenkomst van het vernietigingsarrest diende verzoekende partij ook net om die reden te weten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opnieuw een beslissing zou moeten nemen.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent de tewerkstelling, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Dit element werd overigens reeds behandeld in de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De bestreden beslissing van 14 juni 2016 tot beëindiging van het verblijfsrecht is gestoeld op artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Er wordt vastgesteld dat de verzoeker zijn verblijfsrecht bekwam “als wettelijk samenwonende met de Belgische D. K. A. (...) op basis van een aanvraag tot verblijf op 16.10.2013”, dat “(u)it het relatieverslag van 8.10.2014 bleek (...) dat betrokkene en de referentiepersoon geen relatie (meer) hadden” en zij “(s)inds 31.10.2014 (...) niet meer gezamenlijk op hetzelfde adres (zijn) ingeschreven”, dat de verzoeker zich niet in één van de uitzonderingssituaties bevindt om het verblijfsrecht te behouden en dat zijn “leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie (...) in het Rijk, (...) niet van die aard (zijn) dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.”

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt luidde:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Te dezen werpt de verzoeker een schending op van het beginsel “*audi alteram partem*”.

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en dat derhalve het hoorrecht niet van toepassing is op de bestreden beslissing. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing *in casu* werd genomen op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling (onder meer) voorschrijft dat bij het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf rekening dient te worden gehouden met “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”. Om met deze aspecten rekening te kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing komt het evident voor dat de verzoeker hieromtrent wordt gehoord, zodat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de hoorplicht *in casu* niet van toepassing zou zijn.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoeker ingevolge twee brieven van 9 december 2014 in de gelegenheid werd

gesteld om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. De verzoeker nam hiervan kennis op 12 december 2014. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit een mail van een ambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken van de stad Dendermonde van 9 januari 2015 dat de verzoeker gevolg heeft gegeven aan deze brieven en verschillende documenten aan het bestuur heeft voorgelegd. Vervolgens nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 12 oktober 2015 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die bij arrest nr. 165 555 van 12 april 2016 door de Raad werd vernietigd.

De verzoeker laat gelden dat indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na voornoemd vernietigingsarrest een tweede beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht wilde nemen, hij zich goed diende te informeren. De verzoeker wijst er op dat de laatste informatie met betrekking tot zijn integratie waarover de gemachtigde beschikte, dateerde van einde 2014, *i.e.* anderhalf jaar vóór het nemen van de huidige bestreden beslissing. Hij wijst er tevens op dat hij, moest hij gehoord zijn geweest, had kunnen aantonen dat hij sinds einde 2014 continu gewerkt heeft, zoals blijkt uit de individuele rekening voor het jaar 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en de loonfiches voor de periode van januari 2016 tot en met juni 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3), die hij thans bij zijn verzoekschrift voegt.

De verwerende partij werpt hiertegen op dat de verzoeker reeds eind 2014 "*uitgenodigd was om bijkomende documenten over te maken*" en dat hij aldus niet dienstig kan voorhouden niet over de mogelijkheid te hebben beschikt alle nuttige elementen voor te leggen. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de verzoeker in de brieven van 9 december 2014 gevraagd werd ten laatste binnen de dertig dagen de door hem nuttig geachte documenten voor te leggen, zodat de verzoeker er niet van kon uitgaan dat hij de thans bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten nog kon, laat staan moest voorleggen. Bovendien gaat de verwerende partij eraan voorbij dat artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet de gevallen bepaalt waarin de gemachtigde van de bevoegde minister, *c.q.* staatssecretaris, binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Uit de tekst van de wet blijkt dus duidelijk dat het gaat om een mogelijkheid en niet om een verplichting, zoals de verwerende partij verkeerdelijk voorhoudt, zodat de verzoeker er, na de vernietiging door de Raad van de beslissing van 12 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten niet diende uit te gaan dat een nieuwe beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht zou worden genomen. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen lijkt voor te houden dat de verzoeker zelf bij een gewijzigde situatie proactief nieuwe elementen aangaande de factoren waarmee ingevolge het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moest worden gehouden, aan het bestuur diende voor te leggen. Gelet op het feit dat een eerdere beëindigingsbeslissing bovendien door de Raad werd vernietigd en de gemachtigde niet over een gebonden bevoegdheid beschikt om na de vernietiging opnieuw een beëindigingsbeslissing te nemen, kan de verzoeker *in casu* geen onzorgvuldigheid worden verweten door niet zelf, spontaan de door hem nuttig geachte documenten voor te leggen.

Voor zover de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat het betoog van de verzoeker omtrent zijn tewerkstelling niet toelaat te besluiten dat hij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden, gaat zij eraan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overeenkomstig het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bij het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het verblijf rekening diende te houden "*met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*". Het komt de Raad niet toe om in de plaats van de verwerende partij te gaan uitmaken of de actuele informatie omtrent de economische en sociale integratie van de verzoeker al dan niet van aard is dat de gemachtigde had kunnen overwegen om de thans bestreden beslissing niet te nemen.

Waar de verwerende partij nog verwijst naar het arrest nr. 140 472 van 6 maart 2015 van de Raad waarbij wordt vastgesteld dat in de desbetreffende zaak de betrokkene de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, wordt erop gewezen dat de verwerende partij met dit betoog uit het oog verliest dat de thans bestreden beslissing tot beëindiging

van het verblijfsrecht geen beslissing is die het gevolg is van een door de verzoeker ingediende aanvraag. Het betreft immers een beslissing die een einde stelt aan een verblijfsrecht, waarbij uit artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet niet voortvloeit dat de gemachtigde in de daarin opgesomde gevallen de verplichting heeft het verblijfsrecht te beëindigen. Voorts wordt er aan herinnerd dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Ten slotte verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen evenmin dienstig naar de rechtsspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-166/13, Mukarubega, waarin werd vastgesteld dat indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug moet worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. Zoals hierboven is vastgesteld, werd de verzoeker naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing niet naar behoren gehoord, in die zin dat hij na de vernietiging door de Raad van een eerdere beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht, niet opnieuw werd gehoord en de thans bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aldus werd genomen op grond van informatie die anderhalf jaar oud en dus niet meer (voldoende) actueel was. Bovendien betreft het *in casu* geen weigering van een verblijfsaanvraag, doch wel een beëindiging ervan.

Een schending van het beginsel "*audi (et) alteram partem*" wordt aangetoond.

2.3.2. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige middelen en grieven dringt zich derhalve niet meer op.

2.3.3. Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN